

Névjegy: Nagy Margit tanár, tanulás-tréner
Születtem: 1960. 04.07. Makó
Férjem: Kávássy András gépész-tervező mérnök
Egy saját lányom van, Eszter, és két unokám, Petike és Bogi
Két nevelt lányom (férjem első házasságából: Leila és Stella)

1978 óta tanítok (3 év megszakítással)
1991-ig az állami oktatásban, mint óvónő, tanító, tanár
1991- től, mint szabad szellemi foglalkozású saját cégemben,
mint ügyvezető, tanulás tréner

Tanulmányaim:

- Szarvasi Óvónőképző (óvónő) 1983
- Jászberényi Tanítóképző Főiskola (tanító-népművelő) 1987
- Juhász Gy. Tanárképző F. Szeged (magyar nyelv irodalom tanár) 1990
- József Attila Tudományegyetem Szeged (kulturális menedzser) 1997



Egyéb:

- *Agykontroll alap* 1998
- *Agykontroll Ultra* 1999
- *Kineziológia: Brain Gym, edukinesztetika* 2008
- *Érzelmi Felszabadítás Technika ÉFT* 2010
- *Erőszakmentes Kommunikáció EMK* 2010

A kezdetek:

Pedagógus családban születtem. Soha egy percig nem volt kétséges, hogy tanulni pedig fontos és kell. Mint majd látod ez fontos útravalóm lett.

Hiába nem volt akkoriban trendi,-1966 - már tudtam olvasni mire suliba jártam. Otthon rengeteg könyvünk van, a szüleim is sokat olvastak, így nekem könnyű dolgom volt az olvasással. Szinte észrevétlenül tanultam meg a szüleim elmondása szerint Hát ezért szeretek olvasni.

Aztán, persze, - mert egyik fontos jellemvonásom a türelmetlenség-, borzasztóan untam az olvasás órákat, folyton zavartam is a társaimnak szánt véleményem bekiabálásával. Merthogy egy másik fontos jellemvonásom: erős kritikus hajlamom.

Kedves tanító nénimnek, Balácsi Lajosné Éva néninek elfogyott a türelme, és egyszer csak levett a polcról egy vastag mesekönyvet, azt mondta: „Margó, olvasás órán a hátsó padba ülsz, és mesét olvasol! De úgy olvasd, hogy majd el is mondod nekünk!”

Így aztán én lettem a „nagy mesemondó”, amit nagyon élveztem! Egy idő után már meséket is kitaláltam, amit a társaim is nagyon élveztek - tátott szájjal hallgatták.

Ennek köszönhetem azt, hogy kiváló fogalmazási készségem alakult ki.

Kedves tanító nénim Balácsi Lajosné Éva néninek elfogyott a türelme, és egyszer csak levett a polcról egy vastag mesekönyvet, azt mondta: „Margó, olvasás órán a hátsó padba ülsz, és mesét olvasol! De úgy olvasd, hogy majd el is mondod nekünk!”
Így aztán én lettem a „nagy mesemondó”, amit nagyon élveztem!
Egy idő után már meséket is kitaláltam, amit a társaim is nagyon élveztek - tátott szájjal hallgatták.

Általános iskolában semmi gondom nem volt a tanulással. Igaz, nem is igen tanultam! A jó jegyekhez elég volt, ha figyeltem órán, és már tudtam is. (Most már tudom, hogy „malacom” volt, mert auditív¹ típusúként nekem teljesen természetes és kézenfekvő ez a tanulási mód!) Természetesen, mint a legtöbb, hasonlóan szerencsés társam én is az iskola legjobbjai közé kerültem. Hát elég nagy is lett a mellényem: voltaképpen szinte érdemtelenül értem el a sikereket!

Most már tudom, hogy „malacom” volt, mert auditív típusúként nekem teljesen természetes és kézenfekvő ez a tanulási mód!)

Természetesen, mint a legtöbb, hasonlóan szerencsés társam én is az iskola legjobbjai közé kerültem. Hát elég nagy is lett a mellényem: effektíve szinte érdemtelenül értem el sikereket!

Bukásaim története:

Általános iskolában nem volt problémám a matekkal sem, de nem nagyon érdekelt. Ami ragadt, az elég volt egy gyengécske négyeshez.

Mikor gimibe kerültünk, ugyanúgy folytattam a matekkal is, mint eddig: ami ragadt, ragadt, ami nem, nem.

Csakhogy! Ez itt már nem működött!

Itt már **tanulni kellett volna, és gyakorolni** ahhoz, hogy gond nélkül menjen a dolog! Persze nem tettem, és mire ez kiderült számomra, már összecsaptak a fejem felett a hullámok!

Itt már tanulni kellett volna, és gyakorolni ahhoz, hogy gond nélkül menjen a dolog! Persze nem tettem, és mire ez kiderült számomra, már összecsaptak a fejem felett a hullámok!

Akkor megijedtem. Elkezdtem foglalkozni a matekkal, és kezdett „világosodni”.

A tanáromnak volt egy olyan szokása, hogy óra elején felírt egy példát a táblára, és aki legelőbb tudta a megoldást, az vezethette le a táblánál.

Én mindig is imádtam versenyezni, no és győzni! És ... Végre egyszer az én kezem volt fenn legelőbb!

Kimentem a táblához. Útközben - az sorsdöntő 4 méteres úton - az izgalomtól ELFELEJTETTEM A MEGOLDÁSI MÓDOT!

Így aztán, mikor odaértem, csak zavartan pislogtam, és - mi tagadás- zagyvaságokat hordtam össze. A tanárom próbált ugyan segíteni, de addigra én már olyan állapotban voltam, hogy képtelen lettem volna gondolkodni.

Ráadásul éreztem mennyire kevés egyes tárgyakból a tudásom az eddigi „elégamithalok” mentalitásom miatt. De ezt persze nem vallottam be, inkább ilyeneket hangoztattam: unalmas a fizika, matek, hülye a tanár stb... Ismerős?

Néhány perc után a helyemre küldött. Olyan volt az a négy méter visszafelé számomra, mint Jézusnak a Golgota. Csak épp a töviskoszorú hiányzott. De a kereszt az ott volt! És több mint 4 évig cipeltem!

¹Auditív: Az ismeretszerzés szempontjából az a típusú ember, aki abból tanul a legtöbbet, amit hall. Ez a típus tud a legkönnyebben és a legeredményesebben boldogulni az iskolában. A legtöbb tanár is auditív!!! Ennek következtében a tanárok pont ennek a típusnak a képességeit kérik számon leggyakrabban a diákoktól a holott, nem az auditívek vannak a legtöbbben, hanem a vizuálisak (akik abból tanulnak a legtöbbet, amit látanak), és a kinezetikusak (akik úgy tanulnak a legkönnyebben, ha a mozgás, ízlelés, szaglás, tapintás részt vesz a tanulási folyamatban)!

Innentől kezdve ugyanis belém ivódott, hogy fabatkám sem vagyok képes teljesíteni matekból! Bár kiváló matek tanár ismerősünk, Domokos Géza bácsi biztatott, mondván, kiváló a matematikai érzékem, de nekem beszélhetett! Én biztos voltam benne, hogy csak vigasztal! Még hogy nekem...!

Ráadásul éreztem mennyire kevés egyes tárgyakból a tudásom az eddigi „elégamithallok” mentalitásom miatt. De ezt persze nem vallottam be, inkább ilyeneket hangoztattam: unalmas a fizika, matek, hülye a tanár stb...Ismerős?

Szóval a homokba dugtam a fejem, és eldöntöttem: a reáltárgyak nem mennek nekem, és kész!

Magyarból, töriből, latinból nem volt gond, és...
utána a nagy úr!

Így aztán a felelősség az enyém maradt a saját dolgaimért, és mint kiderült, ez a legnagyobb ajándék, amit egy szülő adhat: az önállóság

Másodikban pótvizsga fizikából, különórák kémiából, matekból, de a helyzet a reáltárgyak és köztem változatlan. Néha 1-1 fellángolás, de csak ideig-óráig!

Itt azért megjegyzem: a szüleim² hatalmas toleranciáról tettek tanúbizonyságot.

Nagy szerencsémre nem voltak átlag szülők, akik nagy tragédiaként élték meg a tanulással kapcsolatos kudarcaimat- legalábbis ügyesen csinálták, mert én nem vettem észre.

A szüleim tehát nem veszekedtek velem, nem nyüstöltek. Ha kértem segítettek, ha nem kértem, nem ajánlkoztak. Csak akkor szóltak bele a dolgaimba, ha nagyon muszáj volt. De nem emlékszem olyanra, hogy parancsoltak volna, pláne büntettek volna a tanulás, vagy 1-1 rossz jegy miatt.

Mindig sokat beszélgettünk, és mindent elmondhattam nekik, mindig kérhettem tanácsot.

De! Dönteni nekem kellett!

Így aztán a felelősség az enyém maradt a saját dolgaimért, és mint kiderült, ez a legnagyobb ajándék, amit egy szülő adhat: az önállóság, a felelősségtudat, önbecsülés.

Mikor most megkérdeztem anyukámat, milyen voltam abban az időben azt mondta: törekvő!

Milyen érdekes, és milyen csodálatos: a súlypontot a sikereimre helyezte, nem a kudarckokra! Köszönöm Neki!

Gimi után tanítóképzőbe kerültem. Bajára. Ott a főiskola rettegett matek tanára, Kopasz Éva tanított. Nem igazán érttem semmit abból, amit magyarázott. Nem csoda, hogy jött a félévi bukás matekból, és a félévismétlés.

Megismételtem hát a félévet.

² Anyukám Nagy Gy. Antalné Kiss Gombos Margit tanítónő, apukám Nagy Gy. Antal történelem-földrajz szakos tanár. Tanítványaiktól mindketten megkapták: a világ legjobb tanítója, tanára jelzőt!

A következő matek vizsgára BE SEM MERTEM MENNI! Annyira tartottam attól, hogy újra megbukom! Kikértem az összes okmányomat a tanulmányiból, és irány Szarvas! Átmenekültem/iratkoztam az óvónőképzőbe.
(Ezt felvételi nélkül lehetett megtenni az akkori törvények értelmében.)

Megszületik az elhivatottságom

Csoportvezetőm Istenes Istvánné, Őszi néni lett a Szarvasi Óvónőképző Főiskolán. Behívott a tanszékre, és ezt mondta:

„Megkaptam a bajaiak véleményét rólad! Csak szeretném, hogy tudd: én csak azt hiszem, amit látok! Bízom benned! Sok sikert!”

Ez nagyon jól esett! Úgy, mint mentőöv a fuldoklónak.

Az önbecsülésem ugyanis akkor nagyon ingadozott a bajai dolgok miatt. Ott ugyanis megtapasztaltam, hogy milyen az, ha eldöntik rólad, hogy akkor is javíthatatlan vagy!

Igaz, mindent megtettem - azaz nem tanultam, nem jártam be órákra stb. - azért, hogy rossz legyen rólam a vélemény, de ettől még, szenvedtem mint a kutya ettől a kirekesztettségtől.

Baján egyetlen tanárom volt, Fekete Berci bácsi, egyetlen is, akitől elbúcsúztam.

Elővettem az általános iskolás és a gimis matek könyveimet, és életemben először TANULNI, GYAKOROLNI kezdtem a matekot. 3 hónap múlva már minden dolgozatom 5-ös volt, és a vizsgáim is jól sikerültek

Hát ez az érzés mindig eszembe jut, ha 1-1 gyerek hasonló helyzetbe kerül. Aki nem volt benne, az el sem tudja képzelni, mennyire megalázó, és elkeserítő!

Szarvason tanév kezdéskor döböntem meg, mivel kiderült, hogy ott is ugyanazt a matekot tanuljuk, mint Baján! Még a könyv is megegyezett!

Furcsa módon, a mai napig hálás vagyok Kopasz Éva tanárnőnek. Ő nélküle ugyanis soha nem történt volna meg, ami ezután következett.

Mikor megtudtam, hogy **itt is ugyanabból a matek anyagból kell vizsgáznom**, hirtelen valami megváltozott bennem.

Győzött a hiúságom? Önérzetem? Mindenesetre valami ilyesmi zakatolt a fejemben: „Annyira nem lehetsz hülye, hogy innen is kirúgjanak!” És ott csengtek a fülemben Őszi néni szavai, és a szüleim biztatása is.

És, hirtelen egy ötletem támadt: elővettem az általános iskolás és a gimis matek könyveimet, és életemben először TANULNI, GYAKOROLNI kezdtem a matekot. Mindig, amikor lankadt a lelkesedésem, azokra gondoltam, akik összesúgtak a hátam mögött, és megjegyzéseket tettek rám a kudarcaim miatt! Ez mindig segített! Elképzeltem, hogy elképednek majd, rájönnek, Nekem ez sikerült!

3 hónap múlva már minden dolgozatom 5-ös volt matekból, és a vizsgáim is jól sikerültek.

Gondolhatjátok, hogy ez mekkora lendületet adott!

Az óvónőképző után gond nélkül elvégeztem a tanítóképzőt, tanárképzőt, és a kulturális menedzser szakot a szegedi egyetemen.

Az foglalkoztat, hogy miért van az, hogy elvileg ugyanazokkal az adottságokkal születünk, mégis mennyire különböző amit képesek, és hajlandók vagyunk elérni!

Hát így jöttem rá arra: az, hogy kivé-mivé válsz, hajszálon múlik.

Hát én ezt a hajszálat igyekszem odanyújtani annak, akinek szüksége van rá!

1991 óta az állami oktatáson kívül dolgozom, főleg a tanulásmódszertan, a tanulási gátak legyőzése izgat.

Az foglalkoztat, hogy miért van az, hogy elvileg ugyanazokkal az adottságokkal születünk, mégis mennyire különböző, amit képesek, és hajlandók vagyunk elérni!

Folyamatosan tanulok, minden érdekel, ami ezzel kapcsolatos. Akkor vagyok boldog, ha segíteni tudok.

Eddigi pályafutásom alatt több száz gyereknek és felnőttnek sikerült megmutatnom, hogy a tanulás minősége **nem elsősorban** az értelmi képességektől függ.

A tanulás, a tanuláshoz való hozzáállás minősége, nagyon erősen függ az ügyes tanulási módszerektől, és a tanulási gátak lebontásától.

Van, aki szerencsés, de van, aki nem. Van, aki rátalál a számára eredményes tanulási eljárásokra, van aki peches, és ez nem sikerül neki. Mindannyian sötétben tapogatózunk ebből a szempontból.

Kapunk ugyan tanácsokat, de közel sem biztos, hogy az számunkra is olyan eredményes, mint a tanácsadónak.

Mert mindenki más, és mindenki másként tanul eredményesen.

Ahhoz, hogy a legjobbat tudjuk kihozni magunkból, sokat segít, ha

- ❖ Ismerjük magunkat, erősségeinket, amikre számíthatunk, gyengeségeinket, amiket kompenzálhatunk
- ❖ Ismerjük a tanulás jellemzőit, agyunk működését
- ❖ Ismerjük azokat a módszereket, eljárásokat, segítő technikákat, melyek között megkereshetjük azokat, melyek nekünk segítenek!

- ❖ A legfontosabb pedig az, hogy merjünk és képesek legyünk szembeszállni önmagunkkal, és legyőzzük a kétségeinket, és elhiggyük, hogy képesek vagyunk a változásra!

Hidd el, ha ezt képes vagy elfogadni, akkor **mindenre** képes vagy!!

Ha akarod, megmutatom Neked, hogyan tedd!